

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΗΣ ΛΙΝΑΣ ΝΤΕΜΠΕΡ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

(Μενόλογος για νέο κορίτσι)

Είμαι λυπημένη, Θεέ μου, πόσο λυπημένη είμαι!... Η καρδιά μου πονεί... Στάζει φαρμάκι... "Αχ!... "Ετσι λοιπόν, τί τραφερό βλέμματα, τό εγκάρσιο σμήγμα του χεριού, τί γλυκά χαμόγελα, όλα, όλα αυτά ήσαν φρονιτικά, δεν έλεγαν τίποτα; Και τί φωνιά λόγια, τί ευγενικά κοιταγματα, ήσαν κι αυτά λόγια τυπικά, που τί επέβαλλε μόνο ή ευγένεια και όχι ή καρδιά; "Αχ! πόσο πονώ!... Πόσο πονώ!... Μά πως είναι δυνατόν ν' έχω άπαρηθεί σε τόσο μεγάλο βαθμό;

"Η φωνή του έτρεμε όταν μου μιλούσε. "Ηταν κι αυτό μιά σύμπτωση; Τά μάτια του με ανάστροφα παντού... Και με πόση τρυφερότητα σπαταούσαν επάνω μου!... Πώς ήταν λοιπόν δυνατόν να μη πιστέψω ότι μ' αγαπά; Και τί θελκτικός, τί χαριτωμένος νέος που έινε, άλθινα! Πώς ήταν δυνατόν να μην τον άγαπήσω κι' εγώ; Έινε άκριβος τό ίδεώδες μου. Έινε ρομαντικός, μά έχει κι' ένα πνεύμα άφρατά πρακτικό συγχρόνως. "Αγαπά τό σπόρ, αλλά και τίς φωνιές τέχνης. Και κατέχει μιν τόσο καλή θέσι στην κοινωνία! Κι' οί πιο δυσκόλοι γονείς θά ήταν πρόθυμοι κι' εύθυμοί να τον κάνουν γαμπρό τους...

"...Ετσι λοιπόν, φαντάστηκα ότι μ' αγαπά... Και περιμένα από στιγμή σε στιγμή την έξομολόγησί του. Άκριβώς χθές, όταν ήρθι στο σπίτι μας ήμουν μόνη στο σαλόνι κι' έπαιξα πιάνο. "Η καρδιά μου χτυπούσε, χτυπούσε δυνατά. Χαμήλωσα τό μάτια, και περίεργα... "Εκείνος, τραγουμένος, συγχωρισμένος, στεκεόταν κοντά μου, και σιωπούσε... Κι' εγώ σιωπούσα και περιμένα... «Τώρα, έλεγα, με τόν νού μου, τώρα θά μου πη: —"Σας αγαπώ!... Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;...» Κι' εγώ θά του πω: «ναί! Κι' ύστερα... " ύστερα θά πω ή με ζήτησι έπισημοσ από τους γονείς μου... Τί εύτυχία, Θεέ μου, τί εύτυχία! Μια είδη—ναί είμι πάντα χαμηλωμένα τό μάτια μου, αλλά όλος ό κόσμος τό έξερει, ότι μία νέα κόρη τό βλέπει όλα και όταν άκόμα έχει χαμηλωμένα τό μάτια της— είδα λοιπόν ότι ήταν φρονιτά στενοχωρημένος, κοκκινύς, γλώστιας, έκανε διαφόρους υποχωρισμούς, σήκωνε τότε τό ένα πόδι και τότε τό άλλο, φωνοόταν τέλος τρομερά άνευχρισμένος, σαν να ήθελε να φύγει μακριά μου. Μάλιστα φωνοόταν άκόμη σαν να μην έλάβαινε καθόλου ότι ήσαν τόν την παρουσία μου... Φωνοόταν σαν να σκέπτοταν διδιόποτε άλλο, παρά εμένα. Τί άπογοήτευσι! Κιτάξτε τότε τό ταβάνι και τότε τό πάτωμα, και στενάξτε... Βέβαια, πολλές φορές ένας στενωχός είναι μιά έξομολόγησις. Μά οί στενωχοί οί δικοί του, κάθε άλλο ήταν παρη έρωτικοί. "Ηταν σαν να έλεγαν: —"Θεέ μου! Θάβλεψι να μιν έδω αυτή τή στιγμή... Πώς θά μπορούσσι να φύγει λοιπόν, όσο μπορεί πιο γρήγορα;...»

"Ετσι που λέτε, σε λίγο, ό έλεγκτός μου έποκλήθηκε μπροστά μου και μου είπε:

—"Συχωρέστε με, δεσποινίς, που δεν μπορώ να μείνω περισσότερο. Πρέπει να φύγω...»

Κι' έφυγε!... "Εφυγε!... Θεέ μου!... Δεν υπάρχει άμμιθολία... Τή στιγμή που έπρόκειτο να πάη μιά άπόφασι, να μου πη ότι μ' αγαπά, τή στιγμή αυτή άκριβώς μετάνοισε, ύποχώρησε τρομαγμένος, έδραπέτευσε!... "Α, ό άνανδρός!... Φαίνεται ότι οί άνδρες τίς συνήθιζον αυτές τίς αϊφνίδιες ύποχωρησίεις... Μά εγώ που τόν έχω άγαπήσει δεν μπορώ να τό πάρω άπόφασι... "Εγώ πονώ, εγώ άτελειστηκα... "Εγώ θέλω να πεθάνω!...

(Μιά ύπηρετρια φέρνει σ' ένα δισκο ένα γράμμα και φεύγει). "Α! ένα γράμμα για μένα... (Άνοίγει τό γράμμα, διαβάζει και τό πρόσωπό της φωτίζεται από χαρά).

Μ' αγαπά!... Θεέ μου!... Θεέ μου, τί εύτυχία!... Δεν τό περιμένα... Ναι, δεν τό περιμένα... "Ακούστε τί μου γράφει... "Ακούστε!:

"Δεσποινίς, "Δεν έξω ή μάλλον έξωω καλά τί θά σκεφθήματε για τή χθεινή άπόσιμη άναχώρησι μου... Είχα όρκιστεί να ζήησω χτές τό χέρι σας. Κι' άνέλπιστα, χωρίς να τό θέλω, φέρθηνα τόσο άσχημα. Θά σας πω όμως άμέσως γιατί ήμουν τόσο νευρικός, τόσο άγενής, τόσο κακός χτές. "Αρκεί να μη με βοηθετε γελώ, να μη γελάσσετε ειρωνικά εις βάρος μου... Χτές, προκειμένου να ρθώ σπίτι σας και να σας άνοίξω τήν καρδιά μου, είχα βάλει τό νέο μου κοστούμι και τό καινούργια μου παπούτσια. Μά αυτά τά καταραμένα παπούτσια ήσαν πολύ στενά και μου πονούσαν τρομερά τά πόδια!... Δεν είναι πολύ ποιητική βέβαια αυτή ή έκμυστήρεν-

σις, και θά έπρεπε να τήν άποσιωπήσω. "Αλλά σκέφθηκα ότι από τώρα και στο έξής δεν πρέπει να έχουμ μουσικά ό ένας από τόν άλλο. Γι' αυτό σας μιλάω καθαρά και έσπότερα... Τα καινούργια μου παπούτσια, λοιπόν, ή τόσο μικρή αυτή λεπτομέρεια, μ' έκαναν να φύγω έτσι άναόρα, χωρίς να σας πω ότι σας αγαπώ, κι' ότι σας θέλω για γυναίκα μου. Τί παράξενες συμπτώσεις συμβαίνουν, άλθινα, κάποτε!... Κι' από τί έξαρτάται ή εύτυχία του άνθρώπου μερικώς φορές!... Συχωρίστε με λοιπόν... Μη με ειρωνεύθητε για τό πάλημά μου... Διηγήητε με. "Απόψε θά ρθώ να σας ζήησω από τους γονείς σας. Και θά είμαι από τώρα και στο έξής πάντα καλός και πάντα ευγενής μαζί σας. Και ποτέ δεν θά ξαναφορέσω στενά παπούτσια. "Ενα ζευγάρι καινούργια παπούτσια μ' έκανε να γίνω άγενής και νευρικός, χωρίς να είμαι, και μ' έμπόδισε να γίνω μιν ώρα άσχημότερα εύθυμότερος. Τί ειρωνεία!... Μά όλα περάσαν. Σας τά είπα... Σα λάφρωσα! Σας αγαπώ, σας λατρεύω!...

"Αχ, Θεέ μου, πόσο είμαι εύθυμομένη! "Η άτέλειπια μου κι' ή λύπη μου χάθησαν... Μ' αγαπά! Με λατρεύει! Και λίγο έλειπε να τον παροξηνήσω... "Α, τό διαολέμενα παιδίόπουτσια!...

Κίρια έρωτευμένη, ισομήρησι μνηστήρες, προσοχή!... "Όταν πρόκειται να έξομολογήητε τόν έρωτά σας μίι φορέστε καινούργια παπούτσια. Αυτό είναι πολύ επικίνδυνο. "Υπάρχει κίνδυνος να καταστραφήτε!...

ΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΨΑΡΑΣ

Τό κη' άφρίζει, τό νερό βογγάει, κι' ένας ψαράς στην άροθαλασσά τίς ώρες με τ' άγίαστου του περνάει, γεμάτος ήσυχία και δροσιά. Κι' έχει που καθάται και περιμένα, να και τό κίημα σχί'ετ' άπ' άφρό και μιά νεράδια έχει στη μέση βγαίνει μες άπό τ' άφορτοκόλιμο νερό.

Και τό μυλί με γλώσσα μαγειρεμένη: —"Γιατί τραβάς με τόσο πονηριά αυτή τήν πλάσι τή διστυχημένη άπ' τό νερό στην άπονη στεριά; "Αχ! νάξερεις πώς είναι τό ψαράκι εύτυχημένο κάτω στά νερά, θά πήγαινες και σέ, κοινό παιδίκα, κι' έχει θε νάδρασκες σοστή χαρά!

«Δεν χαιρώται ό ήλιος, τό φεγγάρι μέσα στά κίματα τά δροσερά; Δεν έχουν περισσότερο τή χαρά, τήν όσαν όπου βγαίνουν καθαρά; Πώς, δεν μαγεύουν λίγο τήν καρδιά σου οί κίματα του πελάου οί γαλανοί; Δεν σε μαγεύει λίγο κι' ή φωνιά σου μες στη δροσουλά τήν παντοτεινή!...

Βογγάει τό νερό, τό κη' άφρίζει και τό φιλεί τό πόδι τό γυμνό, αλλά ή καρδιά του μέσα λαχταρίζει σαν όταν παίγουμε φιλι άφνύ. Τόν πλάσσει ή μάγισσα ως παιδάκι, άλλοθιμο! στον άποιο ψαρά. "Επιθήμι λίγο, γλώστιας λιγάκι και χάθηκε για πάντα στά νερά!...

Μετ. ΣΤ. ΒΑΛΒΗ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΤΣΕΦΦΕΡΣΟΝ

- 1) Μην άναβάλλεις ποτέ γι' αϊσιο ό,τι μπορείς να κάνεις σήμερα.
2) Μη βάσης να σου κινή άλλος έξέينو που μπορείς να κάνεις μόνος σου.
3) Μην Ξοδέψης τά χρήματά σου πριν τά κερδίσης.
4) Μην άγορήσις ποτέ περιττό πράγμα, με τήν πρόφασι ότι τό βρήκες φτηνό.
5) "Η ματαοδοξία και ή ύπερηφάνεια μεις άναγκάζουν να Ξοδεύουμε περισσότερα από τήν μισά, τή διχα καί τό χροί.
6) Ποτέ δεν θά μετανοήσης επειδή έφαγες λίγο.
7) Ποτέ δεν αισθάνεται κόπο κανείς για ό,τι εκτέλει με προθυμία.
8) Τίς μεγαλειότερες θλίψεις μεις τίς προσενούν τό διστυχημένα που δεν συμβαίνουν.
9) Βλέπε τά πράγματα πάντοτε άπ' τήν καλή τους όψη.
10) "Όταν είσαι θυμωμένος, μέτρα ως τά δέξα. Κι' όταν είσαι πολύ θυμωμένος, μέτρα ως τά εκατό.

